

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1254/2020
10.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Малише Радосављевића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Драгана Сокнића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 183/20-39 од 12.05.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 Н 494/20 од 24.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Малише Радосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 183/20-39 од 12.05.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 Н 494/20 од 24.07.2020. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К 183/20-39 од 12.05.2020. године, окривљени Малиша Радосављевић, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.01.2020. године до 12.05.2020. године. Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу у износу од 27.799,00 динара и да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплати износ од 10.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да надокнади трошкове кривичног поступка у корист суда и оштећене о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем. Оштећена АА је за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 Н 494/20 од 24.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Малише Радосављевића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Малише Радосављевића, адвокат Драган Сокнић, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца, у коју ће му урачунати време проведено у притвору.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Малише Радосављевића у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на незаконитом доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на исказу оштећене АА, ванбрачне супруге окривљеног, иако она као привилеговани сведок, пре испитивања, није упозорена у смислу одредаба ЗКП да не мора да сведочи.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оценио је као неосноване.

Наиме, из списка предмета произлази да је ванбрачна заједница између окривљеног Малише Радосављевића и сведока оштећене АА, престала да постоји дана 03.01.2020. године, када се оштећена одселила из стана окривљеног.

Дакле, оштећена АА у време давања исказа пред Основним јавним тужиоцем у Пожаревцу – дана 17.01.2020. године, односно пред судом на главном претресу дана 12.05.2020. године, више није имала својство ванбрачне супруге окривљеног и самим тим није била лице које је ослобођено од дужности сведочења у смислу члана 94. ЗКП, због чега орган поступка није ни био дужан да је пре испитивања упозори да не мора да сведочи, сходно члану 94. став 3. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи и то да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног, јер дело окривљеног за које је оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, са образложењем да оба нижестепена суда сматрају да је оштећена била ванбрачна супруга окривљеног, с обзиром на то да је живела са њим шест месеци, што је, према наводима захтева, у супротности са одредбама Породичног закона Републике Србије и

Закона о наслеђивању према којима се сматра да је ванбрачна заједница заснована тек када су ванбрачни партнери заједно најмање две године.

Изнетим наводима захтева, бранилац окривљеног по оцени овога суда, иако формално указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава чињенична утврђења суда да је оштећена испуњавала услове за својство ванбрачне супруге окривљеног у време извршења предметног кривичног дела, и на тај начин правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у погледу чињенице да је оштећена члан породице окривљеног.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче да окривљеном побијаним правноснажним пресудама није правилно одмерена казна, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде мања или већа, у смислу члана 441. став 1. ЗКП, јер нижестепени судови приликом одмеравања казне нису ценили као олакшавајуће околности на страни окривљеног то што је признао извршење кривичног дела и његово нарушено здравствено стање, док су с друге стране дали превелик значај његовој ранијој осуђиваности.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Малише Радосављевића у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић